

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leesa Cross-Smith

Aproape OK

Traducere din limba engleză de Camelia Ghioc

Partea întâi

Joi

Tallie

Tallie l-a văzut cum și-a lăsat rucsacul jos și s-a cățărat pe balustrada de metal a podului. Sub ei, apele cenușii ale fluviului Ohio, o panglică ce se unduia cu iuțeală. Ea conducea încet din cauza ploii, a luminii crepusculare. Nu și-a dat răgaz de gândire. A tras pe dreapta, a coborât geamul de pe partea pasagerului și a strigat la el:

Hei!

Hei!

Hei!

A strigat *Hei!* de mai multe ori și tot mai tare. În stânga, vâjâitul produs de goana mașinilor. A pus avariile, a trecut peste consola dintre scaune și a coborât din mașină lăsând portiera larg deschisă.

— Hei! Te văd! Nu mă cunoști, dar îmi pasă de soarta ta! Nu sări! a spus ea suficient de tare ca să o audă, dar nu așa de tare încât să-l sperie.

Mașinile și camioanele făceau zgomot, ploaia făcea zgomot, cerul făcea zgomot, podul făcea zgomot — toate acele zgomote făceau metalul să zăngăne, vibrațiile reverberând în jos și înapoi în sus. Lumea era groaznic de zgomotoasă.

El s-a întors puțin spre ea, cu fața udă de ploaie.

— Salut! Eu sunt Tallie, a spus ea. Te rog să nu faci asta. Nu vrei mai bine să te duc undeva? Îți iau eu rucsacul. Cum te cheamă?

Ezita să-i atingă rucsacul. Era verde-închis și murdar. A întins mâna după el.

— Nu-l atinge, te rog! a spus el blând.

Mult prea blând pentru cineva pe cale să se arunce de pe un pod. De ce ți-ai bate capul să vorbești cu blândețe, când moartea își strecoară mâna rece în buzunarul tău?

Tallie și-a ridicat mâinile, predându-se. Nu a atins rucsacul. Bine. O binecuvântare.

— Scuze. Pot să te duc undeva unde să putem sta de vorbă, vrei? Sau pot să sun pe cineva să vină să te ia? Hai cu mine! Sigur vom găsi o soluție, a spus ea cu o voce ca scârțâitul unor trepte șubrede.

Aproape că uitase că era psiholog, până s-a auzit rostind aceste cuvinte. *Sigur vom găsi o soluție.* La urma urmelor, cât de des au psihologii ocazia să facă sesiuni spontane de terapie, pe marginea drumului? Mă rog, la drept vorbind, foarte des. Dar asta era *pe-un-pod*. Nu pierduse niciodată un client cu tendințe sinucigașe și nu avea de gând să o facă nici acum. Nu era clientul ei, dar ar fi putut fi. A început să-i vorbească la fel ca unui client.

Și-a imaginat că în loc să fie afară, în frig și ploaie, erau în biroul ei primitiv, cu pereții de culoarea liniștitoare a lazuritului, mașinăria de zgomot alb, fotoliul ei verde-busuioc. Podelele lucioase de lemn auriu ca mierea; canapeaua moale, catifelată, de culoarea migdalilor. Pe masa de la fereastră avea un difuzor de uleiuri parfumate — lavandă cu un strop de lămâie, combinație pe care o făcuse cu mâna ei. Dracene și voalul-miresei

în ghivece mari, palmieri pitici, o *Monstera Deliciosa*, plante succulente așezate la soare — purificatoare naturale de aer. Rafturile erau ticsite de cărți, iar pe cel de lângă ușă era o lampă de sare chihlimbarie. Și-a imaginat în detaliu biroul, s-a transportat în mintea ei acolo și și-a forțat vocea să reflecte acea stare de calm. În anticameră, degetele recepționerei băteau pe tastatura calculatorului, cu clicuri delicate, iar fântâna cu pietre bolborosea.

Fratele ei mai mare, Lionel, era un mahăr în lumea finanțelor și îi dăduse bani ca să decoreze atât de frumos, de la zero; se simțea vinovată, fiindcă niciodată nu avea să poată face pentru el ceva la fel de frumos și important. Încă nu voia ca bărbatul de pe pod să știe că era psiholog, cu un frate barosan plin de bani și un birou liniștitor, fiindcă asta ar fi căscat o prăpastie între ei. Voia să creadă și să știe că era ca el; că erau la fel. Avea și ea zile când îi venea să se arunce de pe un pod, ca toată lumea, doar că nu ajunsese niciodată dincolo de balustradă.

— Nu, mulțumesc. Lasă-mă în pace, te rog! a spus el politicos.

Prea politicos pentru cineva care îmbrățișase moartea. Încă nu era pe deplin hotărât.

— Am avut și eu zile de rahat. Zile de *tot rahatul*. Tocmai treceam printr-un divorț și nici n-a apucat să se usuce cerneala semnăturilor, că am aflat că fostul meu soț și-a lăsat amanta gravidă. Eu nu pot să fac copii, deci a fost efectiv *cel mai rău* lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Acum e cu ea și au o fetiță. S-au mutat în Montana ca să fie mai aproape de familia ei. Cine naiba stă în Montana? De cele mai multe ori, nici nu-mi amintesc unde e! a spus ea, detestând faptul că folosisese cuvântul *amantă*.

De obicei, încerca să-l evite, știind ce fascinant suna, or, ea nu asta își dorea. *Amantă* — cu acele curbe șerpuitoare și vocea senzuală ca a lui Marilyn Monroe — sugera atâta pasiune și romantism, încât părea dezirabilă.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva, a spus el și apoi a făcut o pauză, dar în Montana stă o groază de lume. E un stat ca oricare altul. Am prieteni care locuiesc acolo.

Vocea i-a devenit tăioasă. Gata cu politețea!

Se uita în jos, la râu. Era frig și se făcea tot mai frig. Sfârșit de octombrie — nopțile erau tot mai lungi. Numai asta, și era de ajuns ca Tallie să înceapă să se întrebe dacă viața chiar merita trăită — la urma urmelor, Dumnezeu începea să stingă lumina. Toamna mai era cum mai era, dar iarna? Iarna era prea cruntă ca să o înfrunți singur, iar aceasta avea să fie a doua iarnă de la divorțul ei. Joel avea să-și petreacă iarna în Montana, cu noua lui soție și cu copilul lui.

— Corect. Sunt sigură că Montana e în regulă. Ăăă, spui că ai prieteni acolo. Ce-ar fi să treci dincoace, pe partea asta, ca să-mi povestești despre ei? a spus Tallie făcând un pas spre el.

Bărbatul a privit-o, apoi și-a îndreptat iar atenția spre râu. Era prima dată când îi vedea bine fața. Avea o constelație de pistrui deschiși la culoare, de parcă cineva îi presărase din greșeală scorțișoară pe nas și pomeți, iar haina de pe el avea aceeași culoare ca rucsacul. Boscancii și blugii: maro-roșcat, ca siropul de arțar. Emană o energie care parcă pulsa din el ca undele unui sonar. Bipuri rapide de singurătate. Tallie a tradus cu ușurință semnalele de ecolocație emise. Și ea se simțea singură și emitea bipuri.

— Hai să-i sunăm! Pun pariu că s-ar bucura mult să te audă, a spus apropiindu-se și băgând mâna în buzunar după telefon. Cum îi cheamă?

— Nu vreau să vorbesc acum cu ei.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă sau cum pot să te ajut?

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Cum vrei, a spus ea tastând pe telefon, întrebându-se dacă nu putea găsi ceva care s-o ajute.

A aruncat o privire spre mașină, la portiera deschisă, la ploaia care cădea pieziș pe scaun. Plafoniera arunca o lumină difuză albă. Și-a șters degetele de apă și a mai tastat ceva.

— Știi cântecul ăsta? Îmi place foarte mult, a spus dând volumul tare și pășind mai aproape de el.

Ea era pe partea sigură a balustradei; bărbatul era pe partea sinucigașilor. Se îndoia că el putea auzi muzica. Lumea era o cacofonie de zgomote. Nu era foarte surprinsă că nu se mai oprise nimeni, că nimeni nu mai trăsesese pe dreapta ca să spună *Hei!* Oamenii se gândeau întotdeauna că altcineva, nu ei, o să oprească să vadă despre ce e vorba.

Din telefonul ei se auzea „A Nervous Tic Motion of the Head to the Left”, de Andrew Bird. A trecut peste faptul că titlul avea în el cuvântul *nervos*, dar la începutul cântecului era cuvântul *muriți*, așa că a așteptat să treacă partea aceea și a dat tare doar când Andrew Bird a început să fluiera. Era un cântecel ciudat, cu mult fluierat. Trecuse în revistă muzicienii listați în ordine alfabetică în telefon și sărise peste ABBA, deși „I Have a Dream”, cu versurile lui optimiste despre credința în îngeri, n-ar fi fost cea mai rea alegere. Odată ce treceai mai departe de

ABBA, dădeai de Andrew. A întins brațul ca să ajungă cu telefonul mai aproape de urechea lui.

— Tipul ăsta. Îl cheamă Andrew Bird și aici chiar fluieră ca o pasăre. E un cântec frumos, dar nu știu ce înseamnă, a spus ea.

Ploaia îi uda hanoracul, mâna rece, telefonul. Chiar dacă nu se afla de mult pe pod, omul ăsta probabil că era înghețat bocnă. L-a întrebat de când stătea acolo.

— Nu știu, a zis el continuând să se uite în jos.

A lăsat cântecul să continue și l-a oprit înainte ca Andrew Bird să spună iar *muriți*. Și-a băgat telefonul în buzunar.

— Cred că ți-e foarte frig. E o cafea puțin mai încolo. Am putea merge să bem o cafea. Mi-ar face plăcere să te invit la o cafea. Îmi dai voie să-ți iau o cafea? a întrebat ea.

Putea să fie un criminal. Putea să fie un violator. Putea să fie un pedofil căutat de poliție.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? Eu ți-am spus cum mă cheamă. Tallie. Tallie Clark.

— Nu.

Blând. Lumea era zgomotoasă și aspră, dar el era blând.

— Vrei ceva cald? De băut sau de ținut în mână? Nu pot să te las aici. N-am de gând să fac asta, a insistat Tallie.

Dacă întindea mâna, putea să-l atingă, dar îi era teamă. Putea să sară. Putea să cadă. Putea să o înșface și să nu-i mai dea drumul, să o ia cu el. Nu voia să se ducă și ea cu el.

— Mai pune un cântec, te rog!

Tallie a căutat „Jesus, Etc.” de Wilco — un cântec care pe ea o liniștea întotdeauna — și i-a întins telefonul. Au stat și au ascultat împreună vocea moale și caldă, ca

de flanel, a lui Jeff Tweedy. Ea și-a cuprins o clipă trupul cu brațele, încercând să se încălzească, apoi și-a îndesat mâinile în marsupiul hanoracului.

— Mulțumesc, a murmurat el, dându-i înapoi telefonul când s-a terminat cântecul.

Tallie s-a uitat spre autostradă, la fulgerările lucioase ale camionetelor, sedanurilor, SUV-urilor, minivanurilor — nicio mașină de poliție, nici de pompieri, nicio ambulanță. Nu știa ce să facă și i-a spus și lui asta. Poate dacă auzea că nimeni nu deținea toate răspunsurile, el avea să se simtă mai bine. Iar dacă voia să sară, cu siguranță că ar fi făcut-o deja. Corect? Corect.

— Nu trebuie să faci nimic. S-a terminat! a spus el.

— Ce s-a terminat? Ce se-ntâmplă?

— Nu știu.

Lui Tallie i-a venit să râdă auzind atât de umanul și sincerul *Nu știu*. A început să se roage în gând: *Doamne, Tu ne vezi. Tu ne cunoști. Arată-i asta și acestui om. Dă-i un motiv să rămână. Învăluie-ne pe amândoi cu dragostea ta. Dă-mi puterea să fac asta. Îndură-te de noi.*

I-a întins mâna. Tremurătoare, udă, rece. Bărbatul s-a uitat la ea, apoi la râu. La râu, la ea. Rucsacul era la picioarele ei. Se uita la râu și se uita la râu. Se uita la râu când a luat-o de mână.

El mirosea a ploaie. Haina lui avea o glugă pe care nu și-o pusese pe cap. Ce sens ar fi avut, dacă oricum avea de gând să moară curând? Ce mai contează părul ud dacă ești mort? Și-a luat rucsacul de pe jos și a urmat-o la mașină. A urcat și a închis portiera.

— E ud scaunul. Îmi pare rău, a spus Tallie, uitând că el era deja ud learcă.

La fel și ea. A închis portiera și s-a întins către bancheta din spate, a luat un prosop din geanta de sală și și-a tamponat fața. A încercat să i-l dea și lui, dar bărbatul a refuzat-o.

— Dacă așteptai un semn ca să nu te sinucizi, semnul ăla sunt eu. M-am oprit. Și te duc la o cafea.

— Nu așteptam un semn.

— De ce nu?

Tallie a oprit avariile și a așteptat până și-a făcut loc în trafic. A intrat pe autostradă. Probabil că era o idee dezastruoasă, dar așa stăteau lucrurile. Era înspăimântător și palpitant și inima îi bubuia în piept de parcă nu știa să facă diferența între panică și entuziasm.

— Nu voiam să primesc un semn, a repetat bărbatul.

— Dar ai primit, a zâmbit ea.

Poate primul ei zâmbet *autentic* din ziua aceea. Dimineață fusese ocupată cu programări, zâmbise de formă, mâncase o salată și o conservă de ton, singură, la ea în birou. După-amiaza fusese la fel de plină de programări, iar înainte să plece de la muncă se logase în contul lui Joel de pe rețeaua de socializare, fiindcă nu-și schimbase nici acum parola, și se uitase ca de obicei pe profilul noii lui neveste. S-a uitat la pânțele ei de femeie însărcinată din pozele mai vechi și la fotografiile pe care nu le mai văzuse, de la petrecerea bebelușului. Într-una l-a zărit undeva, în fundal, și pe Joel, făcând grătar. Pe terasa lui Tallie se afla și acum un grătar nou-nouț, pe gaz, pe care Joel îl cumpărase și nu îl folosisese niciodată.

Joel avea de-acum un copil de aproape două luni, iar într-una dintre pozele în care era cu ea, avea părul prins în coadă la ceafă. O porcărie de *coadă la ceafă*. Tallie închisese laptopul și plânsese cu fața în palme, apoi plecase

acasă. Alergase șase kilometri la sala de sport de dincolo de râu, dezamăgită că nu fusese în stare să se mobilizeze ca să alerge nouă, ca de obicei. Iar în drum spre casă, îl văzuse pe Bridge — așa începuse să-i spună în mintea ei, din moment ce Tipul-de-pe-Pod nu voia să-i spună cum îl cheamă.

El a ridicat din umeri; se pare că nu credea în semne, deși era clar că ea tocmai îi salvase viața. Tallie nu mai salvase niciodată *la propriu* viața cuiva; gândul îi încălzea toată ființa. L-a privit, studiindu-i profilul. Era atrăgător și putea să aibă orice vârstă între 25 și 35 de ani.

— Ți place cafeaua? l-a întrebat.

În sesiunile ei de terapie, folosea diverse tehnici — abordare holistică, modificare comportamentală, Gestalt, cognitivă —, dar, totodată, credea în puterea simplității: o băutură caldă și să ascuți pe cineva care vorbește. Clienții ei își deschideau sufletul mai ușor când țineau în mână o cană fierbinte. Uneori se simțea vinovată că le lua bani, când nu făcuse altceva decât să fiarbă niște apă. Cafeneaua unde îl ducea acum era favorita ei, un popas pe care îl făcea în fiecare zi. Un loc unde se simțea în siguranță. Nu putea s-o omoare acolo, Tallie îi cunoștea pe barmani.

— Nu contează, a spus el cu o tristețe atât de sfâșietoare, încât ar fi putut opri timpul în loc.

— Contează. *Contezi*. Viața ta contează. Crede-mă! a spus Tallie și a așteptat un răspuns.

Când acesta nu a venit, a continuat:

— Ăă... mai avem puțin. Cafeneaua e un pic mai sus. Poate o știi. Ești de pe aici? Recunosc că în momentul ăsta improvizez pe parcurs, dar îmi pun soarta în mâinile Domnului.

— Și dacă Dumnezeu nu există? a întrebat el privind pe geam, pe care stropii de ploaie se prelingeau ca o perdea cu mărgeluțe.

Atunci chiar nu știi. De aceea trebuie să cred că există, și-a spus ea.

— Te cheamă Tallie? a continuat bărbatul după mai multe clipe de tăcere.

— Tallie, da. Tallie Clark. Prescurtarea de la Tallulah. Înseamnă apă curgătoare... apă sprintenă. Dar toată lumea îmi spune Tallie, cu excepția fratelui meu și a familiei lui. Ei îmi spun Lulah.

Vedea cafeneaua în față, pe colț, cu firma verzuie, luminoasă, așteptându-i.

— Aha, a făcut el întorcându-se spre ea.

Transformare totală — un zâmbet de sinucigaș. Un pic sinistru. Un pic plăcut. Ted Bundy avea și el un zâmbet plăcut-sinistru. Probabil că la fel și Ucigașul Zodiac și majoritatea criminalilor care ajungeau la emisiunea *Dateline*.

— E un nume frumos. Dar pe mine *nu* mă cheamă Tallulah, a spus el.

Și nu mai zâmbea.

A intrat în parcare a cafenelei, recunoscătoare că era într-un loc public. Avea să-i cumpere ceva cald și spera să afle cu ocazia asta mai multe despre el, să-și dea seama de ce fel de ajutor avea nevoie. În scurt timp, avea să fie acasă, în pijamale, cu pisicile ei, uitându-se la televizor la vreo emisiune vulgară, cu o mască relaxantă de avocado pe față, vin în pahar, simțindu-se bine că a salvat o viață.

Au parcat și au intrat împreună în cafenea. El mergea agale, ca un cowboy, iar Tallie și-a potrivit pasul cu al

lui. Când i-a ținut ușa ca să intre, i-a văzut limpede fața. Mda. Bridge chiar era atrăgător. Și mai avea și peste 1,80, aproape cât Joel. Ori poate așa i se părea ei. Să fi fost, oare, obsedată, de îl vedea pe Joel în *fiecare* bărbat? Bridge avea părul țepos și ea și-a imaginat cum ar plesni-o peste față codița penibilă a lui Joel.

Tallie vedea că Bridge purta un tricou alb pe sub haina de flanel și a zărit licărirea unui pandantiv de aur. Avea să-l întrebe mai târziu din nou cum îl cheamă, dar poate că, dacă mai vorbea puțin cu el, avea să-i spună singur. Folosea aceeași tehnică și cu clienții ei, cu cei care veneau la cabinet cu o oră mai devreme, dar care amuțeau când intrau la ea. Cu cei care vorbeau despre toată lumea, numai despre ei, nu. Uneori reducea intensitatea luminii sau pune muzică clasică dacă așa preferau clienții ei. Suitele pentru violoncel de Bach erau dezarmante. Chopin, Mozart, Liszt, Haydn.

Într-un bol din lemn de trandafir, lucrat manual de femei din India, ținea migdale trase în ciocolată neagră și dropsuri. Cumpărase mai multe pentru cabinet, iar banii se duceau către stoparea traficului de carne vie. Și-a propus să mai facă o donație pentru această cauză, de îndată ce ajungea la calculator. Bietele fete! Poate Bridge era unul dintre perverșii ăia scârboși care cumpărau fetițe. ăia pot fi oriunde. Numai gândul la ei o umplea de repulsie

Credea că era capabilă să-și facă o impresie destul de corectă despre o persoană, atunci când se baza pe instinctele ei. L-a privit pătrunzător, ca să-i simtă energia, încercând să vadă dacă într-adevăr avea chipul cuiva care vrea să moară. Ochii lui erau ochi blânzi, maro-roșcați, ca lemnul de sequoia. Asta i-a amintit de cedru, mirosul

ei preferat. La ultima lor aniversare, îi cumpărase lui Joel o colonie scumpă, pe bază de aromă de cedru. Joel s-a dat o dată, apoi i-a spus că nu credea că mai poate să o folosească, fiindcă era prea puternică.

— Miros de la o poștă, i-a zis el, iar Tallie și-a spus că *asta era și ideea*.

Îi plăcuse mult ziua în care el mirosise așa, când mi-reasma lui era peste tot. Încă mai avea recipientul: un paralelipiped din sticlă de culoarea whisky-ului în soare. I-ar fi plăcut să i-o dea lui Bridge, să-i spună că parfumul de cedru se potrivea cu ochii lui. Poate că ar fi înțeles ce voia să spună. Poate că și simțurile lui se întrepătrundeau, se prelingeau unele în altele, lăsau pete. Așa cum ploaia îi făcea ființa albastru-cenușie, iar albastrul-cenușiu îi lăsa pe limbă un gust cleios de afine.

În cafenea era cald și aglomerație, toată lumea cu ochii în telefoane sau laptopuri, sau în cărți sau la copii sau la iubiți sau la prieteni sau la prăjituri sau la cappuccinoul lor. I-ar fi cumpărat bucuroasă o cafea sau ceva de mâncare dacă îi era foame. Oare Bridge avea bani? Ori telefon?

— Deci, bei o cafea dacă-ți iau? Sau ai prefera un suc, ori un pahar cu lapte? a întrebat Tallie îndreptându-se cu el către teșghea.

Tălpile bocancilor lui scârțâiau pe podea, iar din haină îi picura apă.

— Beau o cafea, a spus el dând din cap.

— Neagră?

A dat iar din cap. Tallie și-a spus că-și imaginase că zâmbetul lui era sinistru. În cafenea nu i se mai părea sinistru. Avea ochi expresiv, cu riduri la colțuri. Era imposibil să aibă sub 30 de ani. Sigur trecuse de 30. Părea să

fie fumător, deși nu mirosea a țigări. *Energia fumătorului*, pe care ea o cunoștea prea bine. Mama ei o avea din plin.

Nu putea să-i dea un mesaj Aishei, cea mai bună prietenă a ei, fiindcă era plecată într-un weekend prelungit, fără aparatură electronică, cu un grup de yoghini hipioți. Tallie s-a gândit să-i dea un mesaj fratelui ei, Lionel, ca să-i spună salut și să arunce o vorbă așa, ca din întâmplare, ca să știe cineva unde era, pentru orice eventualitate. Dar nu îi putea spune de Bridge. S-ar fi înfuriat rău de tot. I-ar spune că de vreo săptămână e neglijentă, fiindcă se duse la el în vizită, parcase pe aleea lui în pantă și uitase să tragă frâna de mână. Când a plecat, a văzut că mașina coborâse cu spatele de pe alee și se oprise pe gazon, evitând la milimetru șirul de copaci care mărgineau proprietatea.

— Uneori ești tare neglijentă, îi spusese fratele ei.

Dar Tallie nu era neglijentă. Lionel era obsedat de perfecțiune, neadmițând nici cea mai mică greșeală omenească. Mama și fratele ei insistau deseori să spună lucruri care nu era nevoie să fie spuse. Lucruri dure-roase. Era unul dintre motivele pentru care Tallie se făcuse psiholog: să-i ajute pe oameni să fie mai îngăduitori cu ei înșiși și cu alții. Să facă lumea mai sigură, mai blândă.

Odată, când Tallie avea 10 ani și se juca singură în camera ei, fredonând fericită un cântecel, mama ei îi spusese că era o fetiță singură, fără prieteni. Nu uitase niciodată acele vorbe oribile. Poate că cineva îi spusese cândva și lui Bridge că era un băiețel singur și fără prieteni.

— Vrei ceva de mâncare? N-ar fi o idee rea, a spus ea.